

BANGE WOORDEN

Die ochtend was Luppe héérlijk laat opgestaan. Een gloednieuwe mier voelde hij zich – zó sterk en fit dat hij graag iets wou doen voor de andere dieren. En als er iets is wat mieren goed kunnen, dan is het wel dingen dragen en verslepen.

Luppe kreeg een idee. Hij liep naar de diepste put die hij kende en zette er bordjes rond.

Opgepast – niet betreden.

Daarna ging hij in de grote wilg zitten met een megafoon. Hij schraapte zijn keel.

‘Aandacht, aandacht, allemaal!’

Van overal kwamen de dieren aangerend om te horen wat Luppe te vertellen had.

‘Kies een woord dat je heel bang maakt. Ik zal bij elk dier een woord komen halen en ik breng het veilig weg. Het is niet gemakkelijk om woorden te dragen, dus je mag er maar één kiezen.’

Er klonk applaus en gejuich, terwijl sommige dieren druk begonnen te fluisteren en te overleggen.

Van beneden riep Arthur: ‘En wat als je je vergist, Luppe?’

Daar dacht Luppe even diep over na.

‘Iedereen vergist zich weleens. Dat kan gebeuren. Je kunt je woord dan komen halen in de put aan de oude eik en ruilen. Een vergissing kost een ijsje met chocola.’

‘Dat is een goeie prijs,’ vond Arthur en de andere dieren knikten.

Iedereen keerde terug naar zijn nest, en Luppe begon aan zijn tocht. Als eerste ging hij naar Boris – die zou zeker al een woord gekozen hebben.

En ja hoor, Boris stond klaar aan zijn dam. ‘Luppe! Ik weet het! Ik wil graag **ALTIJD** meegeven!’

‘Oké,’ zei de mier. ‘Leg maar op mijn rug.’

‘Joehoe! Ik ben verlost van **ALTIJD**!’ Boris deed een huppeltje. ‘Soms valt mijn hart helemaal naar beneden als ik dat woord hoor, ken je dat?’

Luppe knikte begrijpend en kroop weg met **ALTIJD**.

Maar al na een paar meter hoorde hij geroep achter zich. Hij draaide zich om.

Boris kwam aangehold en griste **ALTIJD** van Luppes rug. ‘Mag ik nog wisselen?’ vroeg hij buiten adem.

‘Natuurlijk,’ zei Luppe.

‘Stel je voor dat ik nooit meer aan mijn liefje kan vragen of ze **ALTIJD** van mij zal houden!’

‘Dat zou heel jammer zijn,’ zei Luppe. Hij ging even in het gras zitten.

Boris verdween naar zijn dam en kwam terug met **NOOIT**.

‘Zo,’ riep hij blij. ‘Over dat woord hoef ik me geen zorgen meer te maken!’ Hij nam een aanloop en sprong met een plons de rivier in. De druppels spatten zo mooi omhoog dat Luppe even een dansje maakte op zijn achterpoten.

Klaar en Arthur zaten samen bij het meer.

Klaar had **VEERTIEN** bij zich. ‘Ik krijg kriebels van dat getal,’ zei ze, ‘tot in de puntjes van mijn uilenvleugels. Van die scherpe, waar je helemaal koud van wordt.’

Luppe knikte ernstig.

Arthur wou **DOORZICHTIG WORDEN** meegeven, maar dat kon Luppe niet toestaan.

‘Sorry, Arthur, maar dat zijn twee woorden,’ zei hij en het konijn knikte verdrietig.

Ze aten samen een twijgje terwijl Arthur nadacht.

‘Oké, doe maar **WESP**,’ zei hij en Luppe waggelde met **WESP** en **VEERTIEN** naar de put.

